

Egyik diákunk részletes beszámolója a rendezvényről

Wunderbar fesztivál a Davidikumban

Minden március elején kezdődött. A kollégium egyik nevelője, Melinda néni keresett meg ezzel a rendezvénnyel kapcsolatban. Előljáróban csak annyit tudtam meg erről a fesztiválról, hogy a német nyelv népszerűsítése érdekében tartják, egész héten át lesznek különböző programok Veszprémben, illetve országszerte. Azonban mi nem igazán tudunk ezeken részt venni, mert ezeket a programokat többnyire délelőtt vagy kora délután rendezik. Nekünk, kollégistáknak ez az időszak nem jó. Melinda néni vetette fel először, hogy itt a Davidikumban is lehetne egy programot létrehozni, mi magunk szerveznénk. Így lehetőségünk lenne mégiscsak bekapcsolódni ebbe a nagy rendezvénysorozatba, akár lehet délután-este is, amikor már a diákok jobban ráérnek.

Elgondolkoztam rajta, biztos szeretnék én ebben részt venni, nemhogy még a szervezésbe segíteni? Hát, megmondom őszintén, egyáltalán nem akartam plusz programot magamnak délutánonként. Igen, sajnos, ilyen beállítottságúak a magamkorú diákok többsége. Amint valami plusz dolgot kell csinálni, rögtön húzzuk a szánkat. Szerencsére aztán pozitívan álltam a dolgokhoz. Megvizsgáltam, hogy mi is ennek a másik oldala, milyen új dolgokat tudnék kipróbálni; megtudhatnám, hogy egy rendezvény hogyan áll fel gyakorlatilag a kósza gondolattól egészen a megvalósításig. Erre mondtam igent, amit a mai napig nem bánok. Lesz majd mire örömmel visszaemlékezni, hogy „jé, tényleg, ez is milyen jó élmény volt”.

Sok munka volt az előkészítéssel. Ki kellett találni, milyen feladatok legyenek, hogyan tegyük élvezhetővé. Tudtuk, hogy lesznek olyan diákok, akik nem beszélnek még jól németül, ugyanakkor lesznek olyanok is, akik német tagozaton tanulnak hosszú évek óta, tanulmányi eredményük pedig kiemelkedő. Az elején az időpontot fixáltuk: március 31. csütörtök. Melinda nénivel szinte minden este azon gondolkoztunk, mit hogyan lehetne. Végül arra jutottunk, hogy három állomás lesz, azokon két-két állomásfőnök. Eredetileg az volt a terv, hogy jön három önkéntes lány német nyelvterületről, ők is egy-egy állomáson lettek volna beosztva mellettünk. Az állomásokon elvégzendő feladatok típusai: német szókereső – szókincsfejlesztés, kvíz – jobban megismerni a német anyanyelvű országokat, német dal meghallgatása – hallásértés fejlesztése, ki kellett egészíteni a dalszöveget, melyből szavakat, vagy egész sorokat vettünk ki.

Őszintén, ezzel az egész előkészítéssel az utolsó hét elején készültünk el. Megvolt már a dekoráció, a díszítés, sütisütes sváb receptek alapján – melyek főként a SÉF-es diákjaink lelkes, kitartó munkájának köszönhető. Kiemelném azt is, Melinda néni kérésére az igazgatónő elintézte, hogy a programhoz jól illeszkedve Wiener Schnitzel legyen a vacsora. Egy szó, mint száz, sokan hozzátettek a szervezéshez, kivették a részüket a lebonyolításban.

Köszönet mindenkinek, aki segítette, hogy ez a program megvalósulhasson, ilyenkor az is meglátszik, mennyire összetartóak a kollégium diákjai, nagyon jó volt együttműködni.

Hogy is nézett ki az a bizonyos csütörtöki nap? Délután fél négy körül értem be a kollégiumba. Ekkor már pár vállalkozó szellemű kollégista körbe vezette Charlotte-t, az osztrák vendégünket, megmutatták neki a Davidikumot. Igen, eredetileg úgy lett volna, hogy hárman jönnek, de a két barátnője covidos lett, így ők sajnos nem tudtak eljönni. Az, hogy Charlotte egyedül is eljött, egyrészt nagy tisztelet neki, másrészt nagy bátorság is kellett hozzá, hiszen még soha nem találkozott egyikőnkkel sem. Charlotte nagyon jó és kedves ember, öröm volt vele beszélgetni, mindenképpen pozitív élmény volt vele a találkozás. Fél ötkor kezdődött a program. Viszonylag szép számmal jöttek a diákok vetélkedni, szám szerint tizenöten. Három csapat alakult, mindegyikben volt legalább egy nagyon jól németül beszélő diák, ők voltak a csapatkapitányok. Adrienn néni nyitóbeszédében kiemelte a német nyelv fontosságát, miért is jó az, ha valaki tud németül, milyen előnyökkel jár. Charlotte csak keveset tud magyarul, így szorgalmasan fordítottam neki. Nem rossz egyébként tolmácsolni, azonban fárasztó is tud lenni. Ezután Melinda néni mondta el, mit is kell tudni erről a délutánról, estéről, bemutatta nekünk a Wunderbar fesztivált. Ezt követően Charlotte mutatkozott be. Elmondta, hogy egy európai önkéntes program keretében vannak Veszprémben egy éven keresztül, egy német nemzetiségi óvodában tevékenykednek napi hat órában, igyekeznek a gyerekek érdeklődését felkelteni a német nyelv iránt.

Az első feladat egy videó meghallgatása volt közösen, a tartalmával kapcsolatban voltak különböző kérdések. A videó arról szólt, hogy egy olasz fiatalember tizenkét nyelven tud folyékonyan beszélni, neki milyen módszerei voltak mindehhez, hogyan tudta mindezt elérni? Tanulságos és érdekes videó volt. Utána meghallgattunk közösen egy szuper német számot, de nem az eredetit, hanem magyar előadók előadásában. Érdekességgéppen megkérdeztük Charlotte-ot, „német füllel” mennyire hallható ki a magyar akcentus, ugyanis a két előadó már jó néhány éve kint él Németországban. Mindezek után jöttek a feladatok a különböző helyszíneken. Mi ketten voltunk Charlotte-tal a szókereső feladatnál. Ezek gyorsan lementek, minden csapat kb. negyedórát volt egy-egy állomáson. Ezeken kellett minél több pontot elérni. Fontos kikötés volt, hogy próbáljanak egy csapatként dolgozni, ne az legyen, hogy az egy erős németes egyedül megoldja, hanem próbálkozzanak a kevésbé jó németesek is. Játékosan tanulni – szerintem ez is egy jó módszer a nyelvtanulásnál. A másik fontos szabály az volt, nem szabad a telefonokat használni, tényleg a valós tudást tükrözze az eredmény. Amikor már minden csapat minden állomáson szerepelt, akkor zárásként egy szépkiejtési versenyt rendeztünk, melynek az elbírálója maga Charlotte volt. Ez a feladat sem volt egyszerű, de nagyon jól teljesítettek a német tagozatos lányok. Ezt követően az állomásfőnökökkel és Melinda nénivel összeszámoltuk a pontokat. Elég szorosra sikerült mezőny, szóval izgalmas volt, nem lehetett tudni biztosra, hogy ki fog nyerni.

Vacsora után következett a közös ima, ami azért is volt különleges, mert Charlotte is felolvasott egy imát németül, majd elimádkoztuk közösen a Miatyánkot németül. Így szinte az este összes programjába belecsempésztük egy kicsit a német nyelvet. Ezt követően este fél nyolc körül behozták a sütit a társalgóba a SÉF-es lányok, amik kívülről is nagyon jól néztek ki, hát még az ízük! Gyorsan el is fogyott, mindenkinek jutott bőségesen. Az eredményhirdetés után átadtunk közösen egy kis apróságot Charlotte-nak. Itt ért véget a vetélkedő – egybehangzó vélemények szerint nagyon jól sikerült, a többségnek tetszett a délután, tehát valóban megérte az a sok munka, amit csináltunk Melinda nénivel. Az este

azonban még nem ért véget: Charlotte maradt még beszélgetni és csocsózni velünk. Érdekes volt, hogy néhányan odajöttek hozzá beszélgetni; ki németül, ki angolul, sőt még volt olyan is, aki magyarul próbált vele beszélgetni. Charlotte biztosan jól tudott aludni aznap este, egy ilyen eseménydús délután, este után. Nagyon jól éreztük magunkat, olyannyira, hogy meghívtuk újra egy látogatásra a Davidikumba.

Azoknak az embereknek, akik jelenleg olvassák ezeket a sorokat, köszönöm a figyelmet. Csak azt tudom ajánlani, hogyha van egy jó lehetőségük az életben, ragadják meg az alkalmat, ahogy mi is megszerveztük ezt a programot a nulláról, nem volt egyszerű, mégis valami nagyszerű lett belőle. Köszönöm a lehetőséget, örülök, hogy felkérést kaptam ennek a programnak a megvalósításában; és végül, hogy leírhattam, hogyan is éltem meg ezt a napot. Es war wirklich wunderbar!

Cosmin Istoc Grosu

Padányi 11. G